

Lap: .....

Megjelent: .....

Éhes didergők fővárosa: P E S T

A Körutat szürkésfekete esúszós massa borítja, a kép sivár. Siető emberek lökdösik egymást, áramlik a tömeg, csak egy-egy sarkon topognak egy helyben, *azokon a sarkokon, ahol a tiltott uccai árustás folyik.* Hideg van. -5 fok. A villamos lépcsőin lógóknak lefagy a fülik.

— Nincs is hideg, egy csöppet sincs hideg — szuggerálja magát lépcsőtársam, egy micisapkás fiú. — Mit csinál januárban, ha már most fázik!?

— Magának melege van?

— Hát az túlzás! Nekem tavaly ilyenkor volt melegen,

amikor a nyilasok bevitték a Szent István körút 18-ba.

Ma hűvös van, ezt érzem, de higgye el, ez még mindig kellemesebb, mint a tavalyi december.

— Szóval mit használ hideg ellen?

— Ha arra gondolok, hogy tavaly ilyenkor mi volt, dühbe jövök és ettől kimelegszem. *Egyesek szerint jó a fűtés is, de kinek van erre módja?*

Ki fűt ma Pesten? Kinek megy olyan jól, hogy meleg szobában dolgozhatik?

Eszembe jutnak a régi karácsonyi újságok körkérdései: „Mi a véleménye az emberiség békés fejlődéséről?“, „Mit jelent a világ számára az eszperantó?“ és a többi izgalmas probléma. 1945 aktuális kérdése: „Mit eszik és mivel fűt ön?“

Az első, akit megkérdezek, középiskolai tanár, anyjával él, hogy miből, azt ő sem tudja pontosan.

— Nem fűtök. *Fűtés helyett topogok és lehelek. Evés helyett éhes vagyok.* Úgy hangzik, mint egy gyenge aforizma, *pedig így igaz.*

A házmesterném már másképp beszél:

— Ma kácsa van ebédre és diósbeigli. A tüzelő persze nagy gond, *de a fiam kapott egy kis lúgkővet és egy részét elcserélte fára.*

Kicsit fölmelegedve távozom és ha már nem laktam jól, legalább zsírszagú lett a hajam a sült kacsától.

A kalauznő két utas közé préselődve válaszol:

— A férjem üzemben dolgozik, ott a beszerzési csoport még az ősszel kapott fát. Öt mázsát adtak belőle. Semmi, hozzá se merek fogni. Azelőtt egy hónapra több kellett. Főzni lehetne vele, csak éppen nincs mit. A reggeli és esti üres fekete papíron is fölforr. Az itteni koszt sem ér sokat, bableves, krumplileves. Dehát az ember dolgozik, hogy majd jövőre több legyen.

A belvárosi ékszerésznél meleg van.

— Százhatvanezerért vettem a fa mázsáját — panaszolja. — Hogy a fuvar mennyi volt, azt nem is merem elmondani. Karácsonyra a feleségem süített valamit. A cukor maga 450.000 volt, a liba kilója 190.000. Bizonyísten már nem bírom sokáig.

Nem vártam meg, míg éhenhal. Könnyes szemmel távoztam.

A költő és író éppen konyhakredencét hasogatja fel, amikor meglátogatom:

— *Luxusdarab.* Ha nincs mit főzni, minek konyhaedény; ha nem kell konyhaedény, minek a kredenc. Van 30.000 pengőm, de venni nem tudok rajta, legfeljebb sülttököt. Persze tisztában vagyok azzal, hogy ez kiváló eledel. *De csak másfél kilóra telik a fenti összegből.* Az egyetlen jó, hogy *úgy is gyomorhajós vagyok.*

Az uccán tíz év körüli srác jön szembe velem. Rongyos és koravén. At van fagyva és látszik rajta, hogy éhes.

— Fűtenek nálad otthon?

Csodálkozva mér végig, valószínűleg megütközik a kérdés fölösleges és buta voltán.

— Dehogy. Idén csak egyszer volt befűtve.

— Akkor honnan volt fátok?

— Szereztem.

— Te?

— Én hát! — És büszkén kihúzza magát.

Nem merem közelebről megkérdezni a „*Szérés*“ módját. De decemberben egy félig megfagyott tizesztendős fiúcskával szemben különben sem lehetek moralista.

— Mit ettél ma?

— Reggel egy nénitől kaptam egy tányér levest. Aztán szereztem egy almát és most bemegyek az egyik kávéházba. Ott mindig akad valami.

— Iskola?

— Nincs. Szénszünet van. *De különben sem érek rá* — mondja és faképnél hagy kicsit szemtelen mosollyal.

Végre egy ember, aki mosolyog!

Szilágyi Lilla